

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer tjue

Jeff Pippenger

2025-12-26

Nummer tjue

Joels bok fastslår at ødeleggelsen av Guds vingård finner sted i den fjerde generasjon.

Herrens ord som kom til Joel, Petuels sønn.

Hør dette, dere gamle menn, og lytt, alle landets innbyggere. Har dette hendt i deres dager, eller endog i deres fedres dager? Fortell deres barn om det, og la deres barn fortelle sine barn, og deres barn en annen slekt.

Det som gnageren har latt tilbake, har gresshoppen ett opp; og det som gresshoppen har latt tilbake, har gresshopperlarven ett opp; og det som gresshopperlarven har latt tilbake, har åkermarken ett opp.

Våk opp, dere drukkenbolter, og gråt; og hyl, alle dere vindrikkere, på grunn av den nye vinen; for den er avskåret fra deres munn. Joel 1:1–5.

Lignelsen om de ti jomfruer er lignelsen om adventismen, og oppvåkningen i lignelsen finner sted når hveten og ugresset skilles, på hvilket tidspunkt ugresset våkner opp til erkjennelsen av at det er blitt «avskåret» fra den «nye vinen». Ordet «avskåret» representerer Abrams første paktsmessige skritt, der en kvige, en geit og en vær ble delt i to stykker i ritualet for å stadfeste pakten med blod. I nettopp det samme paktsavsnittet tilkjennegir Gud at han vil hjemsøke sitt folk med dom i det fjerde slektsledd.

Og han sa til Abram: Vit for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal undertrykke dem i fire hundre år. Men også det folket som de skal tjene, vil jeg dømme; og deretter skal de dra ut med stort gods. Og du skal gå til dine fedre i fred; du skal bli begravet i en god alderdom. Men i fjerde slektsledd skal de vende tilbake hit igjen; for amorittenenes misgjerning har ennå ikke nådd sitt fulle mål. 1 Mosebok 15:13–16.

Da profetien ble oppfylt i den fjerde slekt, i Moses' slektsledd, fremla Herren De ti bud som et symbol på pakten mellom Gud og Hans utvalgte folk. I den andre av disse ti lovene ble lyset fra Abrams fire slektsledd forstørret.

Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av noe som er oppe i himmelen, eller nede på jorden, eller i vannet under jorden. Du skal ikke bøye deg ned for dem og ikke tjene dem. For jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedrenes misgjerning på barna i tredje og fjerde slektsledd hos dem som hater meg, og som viser miskunn mot tusener av dem som elsker meg og holder mine bud. 2 Mosebok 20:4–6.

De fire slektsledd i Abrams pakt ble innlemmet i forstørrelsen av Guds karakter som en nidkjær Gud. Hans nidkjærhet settes i kontrast til utskårne bilder. Med Abrams fjerde slektsledd finner vi også en fremadskridende dom. Dommen kom over den nasjonen hvor Guds folk var i trelldom, så vel som over Guds folk, og deretter skulle amorittene dømmes. Abram identifiserer en fremadskridende domsprosess som begynner med Guds hus og beveger seg gjennom verden trinn for trinn, og det andre bud identifiserer at domsprosessen deler menneskeheten i en klasse av dem som hater Gud, og en klasse av dem som elsker Gud, og typifiserer således søndagsloven, som roper: «Dersom dere elsker meg, så hold mine bud.»

I den samme perioden som loven blir gitt på Sinai, blir Moses vist Guds karakter.

Og Herren sa til Moses: Hogg deg to steintavler lik de første, og jeg vil skrive på disse tavlene de ord som stod på de første tavlene, dem du knuste. Og vær rede om morgenen, og stig opp om morgenen til Sinai-fjellet, og still deg der fram for meg på toppen av fjellet. Og ingen må stige opp med deg, og intet menneske må la seg se på hele fjellet; heller ikke må småfeet eller storfeet beite foran dette fjellet.

Og han hogg ut to steintavler lik de første; og Moses sto tidlig opp om morgenen og gikk opp på Sinai-fjellet, slik Herren hadde befalt ham, og tok de to steintavlene i sin hånd. Og Herren steg ned i skyen og sto der hos ham og forkynte Herrens navn. Og Herren gikk forbi foran ham og forkynte,

Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, sen til vrede og rik på miskunn og sannhet, som bevarer miskunn mot tusener, som tilgir misgjerning og overtredelse og synd, men som ingenlunde lar den skyldige være straffet, idet han hjemsøker fedrenes misgjerning på barna og på barnebarna, inntil tredje og fjerde ledd.

Da skyndte Moses seg, bøyde sitt hode mot jorden og tilbad. Og han sa: Hvis jeg nå har funnet nåde for dine øyne, Herre, så la Herren, ber jeg deg, gå midt iblant oss; for det er et hardnakket folk; og forlat vår misgjerning og vår synd, og ta oss til din arv. 2 Mosebok 34:1–9.

Den andre lovgivningen samsvarer med pionerkartet fra 1850. De første tavlene ble knust, og den første tavlen hadde en feil i tallene. Det gamle Israel ble deretter gjort til lovens betrodde forvaltere, og det moderne Israel ble deretter gjort til forvaltere av Guds lov og lovene i Guds profetiske ord. Da de to tavlene først ble innført, var det bokstavelig opprør i leiren, og da 1850-kartet ble innført, var et åndelig opprør i emning i leiren. Abrams profeti om den fjerde slekt ble oppfylt av Moses i den fjerde slekt, hvor Gud utvidet åpenbaringen om dommen i den fjerde slekt i det annet bud. Uthugde bilder ble forfalskningen av den sanne tilbedelse av Gud, og nidkjærheten i Guds karakter ble knyttet til dommen. Deretter skuet Moses Guds herlighet. Han så Guds nidkjærhet som et element i Guds karakter, slik den er fremstilt ved Hans «navn», og forholdet mellom den tilbedende og deres fedres synder blir fremstilt.

Da Kristus rensket tempelet første gang, kom disiplene i hu at nidkjærheten for Hans hus hadde fortært Ham. «Nidkjærhet» er ordet «sjaluhet». Den egenskap hos Gud som uttrykker Hans sjaluhet, er den drivkraft som ledet Kristus til å renske sitt tempel, og den profetiske egenskapen ved nødvendigheten av å bekjenne deres fedres synder skulle senere bli et vesentlig element i kallet til

omvendelse i dommen med «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks. Abrams «fjerde slektledd» får stadig større og større tyngde etter hvert som det fortsetter gjennom pakthistorien. Joels bok fremstiller tiden for senregnet, som inntreffer i de siste dager. Joels bok legger frem sitt budskap på grunnlag av innføringen av budskapet om fire slektsledd, som det temaet som ble nedtegnet i det aller første trinnet av Abrams trefoldige pakt med Gud. Dette temaet når sin avslutning i Joels bok.

Da paksarken var kommet inn i det lovede land, befant den seg i Sjilo, hvor den ugudelige og dårlige Eli, ypperstepresten, og hans to fordervede sønner står i kontrast til Samuels kall. Sjilo skulle bli et ledd på arkens vandring, den som var symbolet på pakten. Etter at arken var blitt brukt som symbolet på å få Jerikos murer til å falle, befant den seg i Sjilo i omkring fire hundre år, inntil Eli og hans ugudelige sønner døde. Deretter ble den tatt av filisterne, og siden, da David førte arken til Jerusalem, ble den første framstillingen av det triumferende inntoget i Jerusalem fullbyrdet. Det uttalte formålet med å føre paktsymbolet til Jerusalem var at Gud utvalgte å la sitt navn bo i Jerusalem, og hans navn er knyttet til hans nidkjærhet, som er knyttet til hans nidkjære dom i fjerde ledd.

Ved søndagsloven vil Herren opphøye den seirende menighet over alle haugene og fjellene, og hedningene skal si: «Kom, la oss gå til Guds hus.»

Og det skal skje i de siste dager at fjellet der Herrens hus står, skal være grunnfestet som det høyeste av fjellene og opphøyd over haugene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal dra av sted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens fjell, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi vil vandre på hans stier. For fra Sion skal lov gå ut, og Herrens ord fra Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Herrens ord går ut fra Jerusalem, for det er der Han valgte å la sitt «navn» bo. Hos Moses «steg Herren ned i skyen og stilte seg der hos ham og forkynte Herrens navn. Og Herren gikk forbi foran ham og ropte:

Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunn og sannhet, som bevarer miskunn mot tusener, tilgir misgjerning og overtredelse og synd, men som på ingen måte holder den skyldige uskyldig; som lar fedrenes misgjerning besøke barna og barnebarna inntil tredje og fjerde slektsledd. 2 Mosebok 34:6, 7.

Hans «navn» er Hans karakter, og Guds karakter er både dypt sammensatt og dypt enkel. Gud er kjærlighet; det uttrykker Hans karakter fullkomment, men enkelt. Abrams paktsannhet om «det fjerde slektledd av dom» ble utvidet «linje på linje» ved det annet buds tilleggslys over det fjerde slektledd. Deretter utvider Moses' erfaring lyset om det fjerde slektledds forbindelse med Guds karakter ved å føye til lyset om Hans nidkjærhet. Inspirasjonen har definert karakter som «tanker og følelser forenet», men inspirasjonen har også fortalt oss at våre tanker ikke er som Guds tanker. Hans karakter er Hans tanker og følelser forenet, og Hans karakter har så mange fasetter som ligger langt utover våre enkle menneskelige tanker og følelser, at forskjellen er den at Hans tanker er høyere enn himmelen i forhold til jorden.

For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren. For likesom himmelen er høyere enn jorden, således er mine veier høyere enn deres veier og mine

tanker høyere enn deres tanker. Jesaja 55:8, 9.

Så, her er en menneskelig tanke å grunne på: Dersom Guds karakter er representert ved Hans navn, da er enhver manifestasjon av Guds navn en manifestasjon av Hans karakter. Løven av Juda stamme besegler og åpner igjen Sitt profetiske Ord, Palmoni er den underfulle hemmelighetenes oppteller, som også er roten fra tørr jord, og også den brennende busk, en ildstøtte, erkeengelen Mikael, og videre, og videre. Egenskapene ved Guds karakter, slik de er representert ved Hans ulike navn, er uten ende. Den «menneskelige tanke å grunne på» er denne: Med alle de ulike uttrykkene for Guds karakter som er kjent å eksistere, hva er betydningen av at nettopp i det aller første paktskrittet i den trefoldige paktsprosessen med Abram er «fjerde slektsledd-dommen» den grunnleggende erklæringen i pakten—som gjenspeiler Hans navn?

Og han sa til Abram: Du skal vite for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundre år. Men også den nasjon som de skal tjene, vil jeg dømme; og siden skal de dra ut med stort gods. Og du skal fare til dine fedre i fred; du skal bli begravet i en god alderdom. Men i det fjerde slektsledd skal de komme hit igjen; for amorittenes misgjerning er ennå ikke full. 1 Mosebok 15:13–16.

Guds karakter som dommer over mennesker og nasjoner gir menneskene en prøvetid som er fremstilt ved fire slektsledd. Gud er dommeren, Han er barmhjertig, Han er tålmodig, og Han fører dommen over mennesker og nasjoner til sin avslutning i det fjerde slektsledd. Guds grunnleggende utsagn i sin pakt med et utvalgt folk innbefatter dommen i det fjerde slektsledd. Likesom den første engels budskap rommer alle kjennetegnene ved hver av de tre enkelte englebudskapene, således rommer også det første trinn i Abrams pakt kjennetegnene ved hele den trefoldige pakten. Guds navn er at Han er den barmhjertige dommer, som dømmer i det fjerde slektsledd. Hvert annet trinn i pakthistorien til et utvalgt folk bygger på dette grunnlag.

Når Joels bok plasseres ved Midnattsropets oppvåkning i vers fem, og «ny vin» blir «avskåret» fra deres munn, er innledningen til den endelige paktsmessige adskillelsen av et utvalgt paktsfolk det grunnleggende budskapet om pakten, som fremstiller opprøret hos paktsfolket, som deretter blir «avskåret», som fullbyrdet i det fjerde slektsledd. De blir «avskåret» fordi de ikke forstår paktens grunnleggende budskap.

Det grunnleggende budskapet om pakten i de fire versene i 1. Mosebok 15 er målestaven—domslinjen som blir brukt når paktens toppsteinsbudskap blir fremført som «ny vin» i de siste dager. Alvoret som er forbundet med oppvåkningen av Efraims drukkenbolter, når «den nye vinen» blir «båret bort», blir bare virkelig forstått—når det settes inn i sammenhengen med en domsuttalelse mot den endelige fjerde generasjon av et opprørsk utvalgt folk, i prøvetiden under senregnet.

I Første Mosebok sytten finner vi det andre trinnet i den trefoldige pakten med Abraham:

Og Gud sa til Abraham: Derfor skal du holde min pakt, du og din ætt etter deg fra slekt til slekt. Dette er min pakt, som dere skal holde, mellom meg og dere og din ætt etter deg;

Alle guttebarn blant dere skal omskjæres. Dere skal omskjære kjødet på deres forhud; og det skal være et tegn på pakten mellom meg og dere. Og når et guttebarn er åtte dager gammelt, skal det omskjæres hos dere, hvert guttebarn i deres slekter, både den som er født i huset, og den som er kjøpt for penger av en fremmed, en som ikke er av din ætt. Den som er født i ditt hus, og den som er kjøpt for dine penger, skal for visst omskjæres; og min pakt skal være i deres kjød til en evig pakt. Men det uomskårne guttebarn, hvis forhudskjød ikke er blitt omskåret, den sjelen skal utryddes av sitt folk; han har brutt min pakt. 1. Mosebok 17:9–14.

Det andre trinnet gir et annet vitnesbyrd om symbolet på å være «avskåret». Ordet som er oversatt med «avskåret», har sin rot i dyrene Abram skar i to i kapittel femten, og i avsnittet skal enhver som ikke er omskåret, bli «avskåret» fra pakten. Omskjærelsen ble erstattet av dåpen i paktshistorien, hvor Kristus stadfestet nettopp disse sannhetene, og av denne grunn ble Han, som vårt eksempel, oppreist på den åttende dag.

Dette tegnet skulle fullbyrdes på den åttende dag, slik det er framstilt ved de åtte sjelene i arken. Det er i det andre trinn at den visuelle prøven blir framstilt, enten det var Israel som måtte velge mellom Jesabels profeter og Elia forut for dommen som ble fullbyrdet av Elia, eller Daniel, Sjadrak, Mesjak og Abed-Negos åsyn, som viste seg vakrere og fyldigere enn hos dem som åt av kongens mat; den andre prøven er visuell. Omskjærelsen er et tegn på liv, og de åtte sjelene i arken representerer dem som levde, i motsetning til dem som døde.

I Kristi historie, da paktens tegn gikk over til dåpen, benyttet apostelen Paulus selve pakthistorien i disse versene for å påvise det store skiftet i pakthistorien. Han brukte kjødet som skjæres bort i omskjærelsen som et symbol på mennesket i forhold til guddommen, og som et symbol på menneskets lavere natur i forhold til dets høyere natur. Paulus underviste sine elever ved å benytte Guds profetiske Ord, og hans hensikt som «en som var utvalgt» (slik hans navn Saul betyr) var å identifisere det store skiftet i pakthistorien som er framstilt ved overgangen fra det bokstavelige til det åndelige Israel som Guds paktsfolk. I fullførelsen av det arbeid som var ham tildelt, fremla han sitt profetiske budskap i pakthistoriens sammenheng.

Første Mosebok sytten representerer det andre trinnet av de tre grunnleggende paktstrinnene som finner sin omega-oppfyllelse i de tre englene i Åpenbaringen fjorten. Trinn to er representert ved omskjærelsens tegn, som er et forbilde på Guds segl over de hundre og førtifire tusen, som er banneret, hvilket representerer den synlige prøven. De tre englene er omegaen av Abrahams alfa-pakt. Det tredje trinnet for Abraham var kapittel tjueto.

Og Herrens engel ropte til Abraham fra himmelen annen gang og sa: Ved meg selv har jeg sverget, sier Herren, fordi du har gjort dette og ikke holdt din sønn, din eneste sønn, tilbake, så vil jeg sannelig velsigne deg og sannelig mangfoldiggjøre din ætt som himmelens stjerner og som sanden på havets strand; og din ætt skal innta sine fienders port. Og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du lød min røst. 1 Mosebok 22:15–18.

Første vers i kapitlet sier: «Og det skjedde etter disse ting at Gud fristet Abraham og sa til ham: Abraham! Og han sa: Se, her er jeg.» Gud fristet Abraham og identifiserte dermed en endelig prøve før den tredje paktskunngjøringen. Da Abraham bestod prøven, ble de siste fire versene i

Abrahams trefoldige pakt fremsatt. Fordi Abraham «adlød» Guds røst, som i dette avsnittet er Hans «paktstrøst», skulle Abraham bli velsignet som folkenes far. Den tredje engelen er en prøve, som i likhet med Abraham representerer en prøve som åpenbarer karakter, og karakter er basert på hvorvidt du tror Gud, slik Abraham gjorde, eller ikke. De som består prøven, slik Abraham gjorde, vil bli brukt til å samle inn alle verdens nasjoner. De sytten versene fra tre kapitler identifiserer paktens mellom Gud og et utvalgt folk; og ved å gjøre dette representerer de alfa i pakthistorien til et utvalgt folk, og ved å gjøre dette representerer disse versene også omega i pakthistorien slik den fremstilles ved oppreisningen av de hundre og førtifire tusen.

Hvor mange av oss ville kjøpe et hus eller et kjøretøy uten først å gjennomgå kontraktens vilkår? Hvor mange laodikeiske syvendedagsadventister vet at det aller første vilkåret i deres paktskontrakt med Gud består i at Gud identifiserer at Han er den barmhjertige Gud som feller dom i fjerde ledd? Tragedien er at de ikke kjenner de grunnleggende sannhetene i den millerittiske historien, og heller ikke kjenner de grunnleggende sannhetene i sitt bekjente paktsforhold, og på grunn av dette kjenner de, lik det gamle Israel, ikke sin besøkestid. Avslutningen på denne besøkestiden, som begynte 11. september, er når de ved midnatt blir vekket bare for å innse at de er avskåret.

Vi vil fortsette i den neste artikkelen.

«Den 18. april, to dager etter at synet av sammenstyrtende bygninger hadde passert forbi meg, dro jeg for å oppfylle en avtale i Carr Street-menigheten i Los Angeles. Da vi nærmet oss menigheten, hørte vi avisselgerguttene rope: «San Francisco ødelagt av et jordskjelv!» Med tungt hjerte leste jeg de første i hast trykte nyhetene om den fryktelige katastrofen.

«To uker senere, på vår hjemreise, reiste vi gjennom San Francisco og leide en vogn og brukte halvannen time på å se ødeleggelsen som var blitt forårsaket i den store byen. Bygninger som man hadde ment var sikret mot katastrofer, lå i ruiner. I noen tilfeller var bygninger delvis sunket ned i jorden. Byen frembød et høyst fryktinngytende bilde av hvor utilstrekkelig menneskelig oppfinnsomhet er når det gjelder å oppføre ildfaste og jordskjelvsikre bygninger.»

«Gjennom sin profet Sefanja angir Herren de dommer som Han vil føre over ugjerningsmennene: 'Jeg vil fullstendig gjøre ende på alt fra jordens overflate, sier Herren. Jeg vil gjøre ende på mennesker og dyr; jeg vil gjøre ende på himmelens fugler og havets fisker og anstøtssteinene sammen med de ugudelige; og jeg vil utrydde menneskene fra jordens overflate, sier Herren.'»

«Og det skal skje på Herrens offerdag at jeg vil hjemsøke fyrstene og kongens sønner og alle dem som er kledd i fremmed drakt. På den samme dag vil jeg også hjemsøke alle dem som hopper over terskelen, som fyller sine herrers hus med vold og svik....»

«Og det skal skje på den tid at jeg vil ransake Jerusalem med lykter og straffe de menn som ligger i ro på sin grums, de som sier i sitt hjerte: Herren vil verken gjøre godt eller gjøre ondt. Derfor skal deres gods bli til bytte og deres hus til ødemark; de skal også bygge hus, men ikke bo i dem; og de skal plante vingårder, men ikke drikke vinen derfra.»

«Herrens store dag er nær, den er nær og kommer meget hastig, ja, lyden av Herrens dag; den veldige mann skal da skrike bittert. Den dagen er en vredens dag, en dag med trengsel og angst, en dag med ødeleggelse og forlatthet, en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og tykt mørke, en dag med basunklang og hærrop mot de befestede byene og mot de høye tårn. Og jeg vil føre trengsel over menneskene, så de skal gå omkring som blinde, fordi de har syndet mot Herren; og deres blod skal bli utøst som støv, og deres kjøtt som avføring. Verken deres sølv eller deres gull skal kunne redde dem på Herrens vredes dag; men hele landet skal fortæres ved ilden fra Hans nidkjærhet; for Han skal gjøre en brå ende på alle dem som bor i landet.» Sefanja 1:2, 3, 8–18.

«Gud kan ikke holde tilbake much lenger. Allerede er Hans dommer i ferd med å falle over noen steder, og snart vil Hans tydelige mishag merkes på andre steder.»

«Det vil komme en rekke begivenheter som åpenbarer at Gud er situasjonens herre. Sannheten skal forkynnes i et klart, umiskjennelig språk. Som et folk må vi berede Herrens vei under Den Hellige Ånds overordnede ledelse. Evangeliet skal gis i sin renhet. Strømmen av levende vann skal bli dypere og bredere på sin ferd. På alle felter, nær og fjern, skal menn kalles bort fra plogen og fra de mer alminnelige forretningsmessige yrker som i stor grad opptar sinnet, og skal få opplæring i forbindelse med menn av erfaring. Etter hvert som de lærer å arbeide virkningsfullt, skal de forkynne sannheten med kraft. Ved den guddommelige forsyns høyst vidunderlige gjerninger skal vanskelighetenes fjell fjernes og kastes i havet. Det budskapet som betyr så mye for jordens innbyggere, skal bli hørt og forstått. Mennesker skal få vite hva sannhet er. Fremad, og stadig fremad, skal verket gå inntil hele jorden er blitt advart, og da skal enden komme.»

«Mer og mer, etter hvert som dagene går, blir det tydelig at Guds dommer er i verden. Gjennom ild og flom og jordskjelv advarer Han denne jords innbyggere om sitt nære komme. Tiden nærmer seg da den store krisen i verdenshistorien vil være kommet, da enhver bevegelse i Guds styrelse vil bli fulgt med intens interesse og ubeskrivelig engstelse. I rask rekkefølge skal Guds dommer følge etter hverandre — ild og flom og jordskjelv, sammen med krig og blodsutgytelse.»

«Å, om folket måtte kjenne sin besøkelsestid! Det er mange som ennå ikke har hørt den prøvende sannhet for denne tid. Det er mange som Guds Ånd arbeider med. Tiden for Guds ødeleggende domshandlinger er en nådetid for dem som ikke har hatt anledning til å lære hva sannhet er. Ømt vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte blir rørt; hans hånd er ennå utstrakt til å frelse, mens døren er lukket for dem som ikke ville gå inn.»

«Guds barmhjertighet åpenbares i Hans lange overbærenhet. Han holder sine dommer tilbake og venter på at advarselsbudskapet skal lyde for alle. Å, om vårt folk ville føle, slik de burde, det ansvar som hviler på dem for å gi verden det siste barmhjertighetsbudskap, hvilken vidunderlig gjerning ville da ikke bli utført!» Testimonies, bind 9, 94–97.